

Εφόδια για τη ζωή

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 23.02.2015

Μεγαλώναμε στο Μαντούκι αμέσως μετά τον Πόλεμο. Φτώχεια. Η θάλασσα στα μέτρα μας. Η πόλη μια ανάσα. Το Μαντούκι ένα αυτόνομο κρατίδιο. Ήταν όλοι μεγαλύτεροι από μένα και τους θαύμαζα. Όλη μέρα στο ποδόρι. Κάποιοι ακόμη χωρίς παπούτσια. Σκανταλιές απίστευτες. Εκεί που σήμερα είναι τα τεχνικά λύκεια ήταν ένα λοφάκι. Η παρέα, με ύφος τουλάχιστον αεροναυπηγών του Μετσοβίου, είχε αποφανθεί ότι εκείνο ήταν το κατάλληλο σημείο για το πέταγμα του χαρταετού, η πίστα. Οι χαρταετοί, φτιαγμένοι από τα πιο ευτελή υλικά, εφημερίδες, λαδόκολλες, κουρελάκια, ό, τι βρήκαμε μπροστά μας, ήταν παιγνίδι καθημερινό και όχι έθιμο αποκλειστικά της Καθαράς Δευτέρας. Τα χέρια τους τα επιδέξια (πραγματικοί αεροναυπηγοί) έφτιαχναν τα πιο αεροδυναμικά σκαριά τα οποία πέταγαν με μαεστρία και αυλάκωναν με ελπίδα τους ζοφερούς και πεινασμένους ακόμη μεταπολεμικούς ουρανούς. Το παιγνίδι λάβαινε τέλος απότομα γιατί Μαντούκι – ξε-Μαντούκι και όλοι πρώτοι μάγκες αλλά έτρεμαν τη μάνα τους και μαζεύονταν χωρίς δεύτερη κουβέντα για το φτωχικό βραδινό και την υποχρεωτική απαγόρευση κυκλοφορίας. Εγώ δεν μπορούσα με τίποτα να μπαλιγάρω τον αετό. Με αγαπούσαν όμως και με προστάτευαν γιατί ήμουν καλός στα μαθήματα και τους βοηθούσα χωρίς τουπέ. Εκείνο το καλοκαίρι όχι μόνο έμαθα να πετάω αετό αλλά κατάφερα και κολύπησα μαζί τους μέχρι το Βίδο και πάλι πίσω (αυτός νομίζω ήταν ο προσωπικός μου διάπλους της Μάγχης), κάπνισα το πρώτο μου τσιγάρο και άλλα πολλά.... Τη χαρά όμως και την πληρότητα που μου έδωσε εκείνο το πρώτο αμόλημα της καλούμπας δεν μπορώ να το ξεχάσω, χαρά επαναλαμβανόμενη σε όλα τα έκτοτε πετάγματα του χαρταετού. Η παρέα διαλύθηκε, οι περισσότεροι έφυγαν το επόμενο καλοκαίρι στην Αθήνα να μάθουν μια

τέχνη, κάποιοι έφυγαν μετανάστες, άλλοι ναυτικοί, δύσκολα χρόνια και σκληρά, το είπαμε, εγώ τελείωσα το σχολείο στην Αθήνα για να κάνω φροντιστήριο και μπήκα στο Πολυτεχνείο, όχι αεροναυπηγός, πολιτικός μηχανικός, όπως ήταν το πρόσταγμα της οικοδομικής ανάπτυξης της εποχής, έγινα μάλλον διάσημος λόγω κάποιων διαγωνισμών που κέρδισα, έγραψα και κάποια βιβλία. Σε μια συνέντευξη με ρώτησαν ποια είναι τα εφόδια που έλαβα κατά τα παιδικά μου χρόνια που με βοήθησαν στην μετέπειτα πορεία μου. Μα ότι έμαθα να πετάω χαρταετό, απάντησα, αυτό είναι και το πρώτο που έμαθα και στα παιδιά μου και τώρα στα εγγόνια μου, δεν ξέρω πως θα τα είχα καταφέρει χωρίς αυτό.